24 Prava prošnja

Peta nedelja po Veliki noči

Janez 16,23

In tisti dan me ne boste ničesar spraševali. Resnično, resnično, povem vam: Če boste kaj prosili Očeta v mojem imenu,vam bo dal.

19. marca 1872

Vrstica, ki je v katoliškem cerkvenem letu določena za to nedeljo,vam pove, da Sem Mojim učencem,kot tolažbo za izgubo Moje osebe, dal upanje, da bodo,če bo potrebno, od Mojega Očeta iz nebes prejeli vse, za kar bodo prosili. To veselje Sem jim dal v upanju, da bi lahko ostali v duhovni skupnosti z Menoj,s tem da Bom, čeprav njim nič več viden, vendarle njihove prošnje slišal in jih pomagal izpolniti.

Ta stavek,kakor je zapisan v Svetem pismu, je sam za sebe lahko razumljiv. In vendar leži nekaj mnogo globljega, če ga boste hoteli malo bolj resno opazovati! Da bi vas popeljal bližje v njegovo duhovno ustreznost in razlago, moramo najprej odgovoriti na vprašanje: «Kaj pravzaprav je prošnja?«

Glejte, prošnja je moledovanje za pomoč pri močnejšem ali mogočnejšemu, kadar prosilčeva lastna moč nečesa ne zmore. To je prošnja za dejavno pomoč, tako za samega sebe,kakor tudi za nekoga drugega, ki potrebuje podporo ali pomoč.

Kaj zdaj izpričuje to moledovanje? To izpričuje lastno nemoč;ker nekdo ne more ukazovati, vodi to k prošnji. Če se prosilec s prošnjo obrne na nekoga in se pri tem sklicuje na druge dobrohotne ali prijateljske ljudi, ter želi z imenovanjem njihovega imena ali s prošnjo osebe same pri vplivnejših narediti ugoden vtis, to spet izkazuje,da prosilec z omenjanjem imena, ki je tudi tretjemu drag in prijeten, upa, da ga bo toliko prej ganil in mu bo bolj naklonjen pri izpolnitvi želja.

Če torej pretehtate to prosto opazko, boste zlahka razumeli, zakaj Sem kot Jezus Kristus priporočil mojim učencem naj v Mojem imenu prosijo Očeta v nebesih, in zakaj Sem jim že vnaprej obljubil, da ne bo ostala nobena njihova prošnja neizpolnjena. S tem Sem jim hotel vedno spomniti na njihovo lastno nemoč,in voditi njihova srca, da sami od sebe ne bodo mogli narediti nič, in jih poleg tega ohraniti in obdržati buden spomin na Moje delovanje in Moje življenje med njimi,ker bi samo tako - če bodo nagnjeni k duhovnemu prizadevanju - znali presoditi posvetno po njeni resnični vrednosti in jo zato ne bodo nikoli napačno razlagali.

Prositi v takšni obliki pomeni,da neprestano prinaša naraščanje zaupanja v Mene, ki Sem,čeprav nič več viden,bil duhovno vedno med njimi. S tem so vedno bolj verovali v Moj izvor od zgoraj in so potem lahko drugim prenesli to trdno vero v vodenje najvišjega Bitja kot Stvarnika, Vzdrževalca, Gospoda in Očeta.

Da Jaz, Bog, ne potrebujem njihovih prošenj in že eone naprej vem, kaj potrebujejo in kaj je dobro za njih, je razumljivo samo po sebi. Prošnja ima edini pomen,da pri njih, kakor tudi na splošno pri ljudeh, obudi zaupanje v Mene, kot najvišjega Bitje in

da Jaz nisem Bog,pred čigar veličino bi se moralo majhno človeško bitje tresti, temveč da sem kot Bog in najvišje Bitje,ljubeči Oče Svojim otrokom in Sem dostopen vsem ustvarjenim bitjem,in sicer preko ponižnega približevanja,preko goreče prošnje ali molitve,katero lahko usliši samo ljubeči oče,toda nikoli strog sodeči Bog.

Da Sem jim Sebe kot Jezus ponudil za posrednika, ko Sem rekel: «Kar boste prosili v Mojem imenu, vam bo Oče v nebesih dal!«, to se je zgodilo zaradi tega, ker so med Mojim življenjem videli in razumeli Mojo ljubezen, potrpežljivost in strpnost, ob slabostih drugih. S tem so si vsaj v slabotnih obrisih lahko naredili predstavo o Očetu,ki je pri vseh priložnostih izkazoval Svojo ljubezen takšnemu sinu, kakršen sem bil Sam kot Jezus. Samo tako jim je lahko postal dostopen; samo tako so pridobili pogum, da so svoja srca dvignili k Meni, in samo tako so tudi pridobili zaupanje v to,da če bodo prosili v Mojem imenu ali molili za uslišanje svojih prošenj, bodo tudi našli pri Meni naklonjeno uho.

Na ta način ni bila duhovna povezava, ki Me je kot Jezusa po eni strani povezovala z njim, po drugi pa z Mojo ljubeznijo ali z Očetom, nikoli motena. Samo tako so Moji učenci odšli potolaženi ven v svet, učili in pridigali Moj Evangelij, delali čudeže in žrtvovali celo lastna življenja, ker njihova povezava z Menoj ni bila nikoli pretrgana in jih je zmeraj odvračala od materialnega sveta in jih je vlekla k duhovnemu.

Tako so dali večen vzgled o moči vere v molitev, ki izvira iz čistega srca in zahteva samo duhovno, se dviga k Meni in Mi z zahvalo vnaprej poplača blagoslov, ki ga Mojim otrokom tudi takrat nisem odtegnil,četudi niso prosili zanj.

Glejte torej, Moji otroci, kaj vse tiči za »prošnja«. Kako velik je njen pomen in kako velik užitek daje prosečemu srcu! In kako se v posvetnem življenju preda sladkemu upanju, da bo prošnja uslišana in že vnaprej uživa veselje, katero dvigne zaupanje v molitev, ter poveča ljubezen do nje, prav tako je v duhovnem smislu to približevanje k Meni,Očetu vsega ustvarjenega, edino upanje in edina tolažba, da pravični, z ljubeznijo vseobsegajoči Bog gotovo hoče samo pravico in dobroto, in bo vsako prošnjo, če je pravična tudi zagotovo izpolnil.

Tako je povezava med ustvarjenim bitjem in Stvarnikom vedno prisotna in ni osnovana na strahu, na klečeplazenju pred prestolom vsemogočnega jeznega Boga, ki strogo sodi. Ne, osnovana je na zaupanju, na ljubezni, katero nedorasli otrok goji do svojega mogočnega zaščitnika,do svojega očeta.

Ljubezen je tista in ne strah, ki drži srce v najvišjem gibanju in se z veselim bitjem obrača proti vedno enakemu Očetu vseh ustvarjenih bitij. To je najlepša vez, ki obstaja v naravi, vez otroške in očetovske ljubezni, zaradi katere je vse ustvarjeno, obdržano in izpolnjeno. To je edina vez, ki pristoji duhu, kakršen Sem Sam in edina,

ki lahko pomaga človeku ali ustvarjenemu bitju, da doseže svojo duhovno plemenitost.

Zato razumite, Moji otroci, kaj pomeni »prositi«, kaj pomeni »moliti«, kaj pomeni obrniti se na Mene v Jezusovem imenu. Ime »Jezus« zaključuje Moje največje dejanje, Moje največje delo, Mojo največjo žrtev, katero Sem dopolnil iz ljubezni do vas in vseh duhov.

Ob spominu na Mojo strpnost ali toleranco ne morete biti ponosni, ob spominu na Mojo ljubezen ne morete sovražiti,in ob spominu na mojo žrtev ne morete biti skopi, temveč ob klicanju Mojega zemeljskega imena hrepenite po vseh teh krepostih, ki Sem jih osebno izvajal med Mojim zemeljskim življenjem.

Molitev v Meni vas mora dvigniti nad vse posvetno ,mora vas voditi v Moje duhovno kraljestvo,kjer prosilcu rad dovolim,kar v duhovnem pogledu njemu ali njegovemu bližnjemu služi najbolje.

Če sedaj veste,kaj pomeni molitev, če veste, koga morate prositi, je treba upoštevati še drugo točko, namreč za kaj prosite,da bi vsaj v majhnem lahko upali na izpolnitev.

Tukaj v tej drugi točki se mnogi večinoma motijo. Mnogi prosijo šele,če jih v to prisili stiska in mnogi drugi spet po tem, če gre za posvetne koristi ali za druge pomembne stvari.

Iz tega predhodnega lahko uvidite, kaj prošnja pravzaprav je, in sicer prošnja namenjena Meni. Lahko se spomnite, da Sem večkrat rekel »Moje kraljestvo ne od tega sveta!«, in:«Kdor hoče moliti k Meni, mora moliti v duhu in resnici!«

Glejte,ti stavki natančno dokazujejo, da ne gre za posvetne stvari, in da malo pozornosti in malo ljubezni z vaše strani priča, da Me imate za navadnega sodnika, ali monarha, na katerega je potrebno samo poslati prošnjo, in pri katerem potem z določenimi priprošnjami menite, da boste lažje dosegli svoj namen.

Poglejte, koliko nesmisla zahteva svet od Mene! Koliko namišljenih priprošnjikov in priprošnjic bo poklicano, da Me prosijo za naklonjenost prosilcu. Če bi ljudje bolj razmišljali o svojem lastnem ravnanju, bi se morali zaradi lastne kratkovidnosti sramovati in zardeti, kako radi bi Boga Stvarnika in Gospoda neskončno potegnili navzdol v ničeve stvari posvetnega življenja. Pri tem pa sploh ne pomislijo, da večina zla in nesreč ne izhaja iz Mene, temveč zaradi obnašanja njih samih.

Če ljudem dovolim delati, kar hočejo, in si s tem nakopljejo bolezni in nesrečne dogodke, iz katerih potegnejo nekaj za duhovno korist, zakaj naj bi potem preprečil to, kar je najbolje za človeka, in mu služi za njegovo duhovno ozdravitev? Seveda imama v mislih samo duhovno napredovanje, vendar pa ne udobno posvetno življenje posameznika, kakor glavni namen njegove življenjske poti! Kako naj bi Mojim

otrokom dopustil to, kar bi bilo v njihovo škodo!
Kratkovidni, lahkoverni ljudje! Pogosto se obnašate kot otroci,ki za vsako ceno hočejo vtakniti svojo roko v ogenj,ker še niso spoznali, da ogenj ne samo razsvetljuje, ampak tudi opeče.
Koliko primerov bi vam lahko naštel, za kaj vse Me prosite! Nekdo hoče denar, drugi zdravje, tretji prosi za uspeh svojega podjetja, četrti toži, ker je smrt povzročila praznino v njegovi družini, peti hoče gledati svoje otroke v razkošju in udobnem življenju, kako drvijo v čisti pekel;in tako dalje. Toda nihče ne pomisli, da se z uslišanjem njihovih prošenj duhovna sreča in bolečina prizadetega pogosto še poslabšata in postaneta še bolj zlovešči. Ne pomislijo, da so prav trpljenje in nesreče vogelni kamen, na katerem se opotekajo, ter spotaknejo, če dvorijo posvetnemu početju, čisto ob stran pa odrinejo duhovno napredovanje.
Družinski očetje in matere hočete imeti za vaše otroke vse dobro, zdravje, bogastvo, dolgo življenje in visok položaj v svetu. Toda, kar hočete vi,kakor najmanjša bitja v Mojem stvarstvu, bo tudi meni dovoljeno da bom vzgajal Moje otroke, da bodo vse dobro in lepo, kar sem v mojem stvarstvu samo za njih nakopičil, lahko uživali v polni meri, da bodo duhovno zdravi, bogati v ljubezni in blizu Mene lahko postavljenim nad veliko.
Glejte, nočem ničesar kakor to, kar vi sami hočete. Obstaja edina razlika, da morate ljudje, če hočete postati Moji otroci, prehoditi različne šole, katere obiskujejo vaši otroci. Tukaj se torej naši pogledi razhajajo.
Še na nekaj vas moram opozoriti, da skrbite samo za kratek čas, v katerem naj bi se vašim otrokom, po vaših pojmih, godilo dobro, medtem ko Jaz nosim skrb da bo večno, bodoče življenje Mojih gojencev polno blaženosti in nepredstavljivih užitkov.
Iz tega vidite, da moram v tej točki v pesek zapisati vaše neizprosne igre in norosti, da jih naslednja sapa zopet razpiha, medtem ko je Moja ureditev zapisana v nikoli minljivih kamnih večnosti, kakor zapovedi. Zato dobro razmislite o vaših prošnjah in ne zahtevajte od Mene razbitine Mojih otrok! Ustvaril Sem jih za večno življenje, za duhove, za življenje angelov in ne za udobno življenje v posvetni umazaniji, da bi Mi mogoče nekoč prinesli omadeževano dušo.
Če torej prosite in kličete Mojo pomoč, potem razmislite, da že vnaprej dobro vem, česa me boste prosili, in da Mi ne morete povedati nič novega! Pomislite da se ljudje, preko svojih lastnih napak spametujejo, če ne bi bila Moja volja, ne bi prišli v takšne grenka težave! Pomislite, da je vaša edina tolažba zaupanje v Mene! Tudi San Sem imel zaupanje, ko sem v vrtu Gatsemane v stiski Mojega največjega trpljenja, ki Sem ga tam kot človek moral okusiti, in Sem prosil: «Oče,naj gre ta kelih mimo mene!« In

vendar ta kelih ni bil Meni odvzet, temveč Sem ga moral izpiti vse do zadnje kapljice! Pomislite, da Sem tam rekel: «Ne Moja, temveč Tvoja volja, o Oče, naj se zgodi! «Kar sem nekoč zaklical, ko sem se voljno vdal v Mojo usodo, to naj bi bila tudi vaša edina tolažba in uspeh na vaši zemeljski življenjski poti!

Da, prosite! Prosite v Mojem imenu, moledujte iz dna srca goreče k Meni! To moledovanje vam bo dalo tolažbo in mir,in boste izpolnili vašo dolžnost in obveznost do Mene. Izpolnitev ali neizpolnitev vaših prošenj pa prepustite meni! Jaz vidim bolje in dlje, in ne morem dovoliti vsega, kar slepi in nezreli otroci želijo. Tudi vi ne izpolnite otrokom vsega kar želijo. Zakaj? Ker,kot odrasli ljudje, vidite jasneje in ste razumnejši. In kar so majhni otroci v primerjavi z vami,t o ste vi glede Mene, in še veliko manj.

Zato zaupajte! Znam dati in tudi vzeti,kadar je čas za to. Moje poti so nepojmljive, in pogosto prav tam, kjer pri vas tečejo solze bolečine v obilju, praznujejo moji duhovi in angeli praznik veselja.

Nekoč Sem svetoval Mojim učencem, da zaupajo v Moje večno ljubeznive namene. Enako zaupanje želim obuditi tudi v vas; kajti brez njega ne boste mogli narediti nobenega koraka naprej; brez njega bi morali obupati nad vašo usodo in prispeti do zatajevanja Boga. Zaupanje je nitka,ki vas zanesljivo vodi iz labirinta življenja v roke ljubečega Očeta, ki je pogosto prav tam najbližje, kjer se vam zdi, da je najbolj oddaljen.

Prosite in molite; toda ne zahtevajte nemogoče, nič posvetnega! Vi ste duh,in duh sem Jaz! Samo Jaz lahko sodim,kako se mora duhovno bitje, in tudi vi,navaditi, da bo že med časom življenja dajalo prednost duhovnemu pred posvetnim materialnim.

Potem bo veljalo tudi za vas isto, kar Sem nekoč dejal Mojim učencem: «Kar boste prosili v Mojem imenu, vam bo dano!« v to ste lahko prepričani, zlasti, ker Sem vam zdaj tukaj Sam ponovno obljubil! Amen.

Gottried Mayerhoffer

Gospodove pridige